

คำวินิจฉัยของ นายปรีชา เถลิมวณิชย์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๖/๒๕๕๕

วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุนธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๗ ตี และ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖๗ ฉ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ ตี และมาตรา ๓๘ สัตต ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง หรือไม่

ด้วยคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๒๓๕๔/๒๕๓๘ ระหว่างบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายธนิต ธนทิศย์ กับพวก รวม ๑๑ คน จำเลย โดยจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๑๐ ได้ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๗ ตี และ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖๗ ฉ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ ตี มาตรา ๓๘ สัตต ขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ วรรคสอง

ข้อเท็จจริงได้ความตามคำร้องว่า

๑. บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) ได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยรวม ๑๑ คนต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ในข้อหาผิดสัญญาค้ำประกัน บังคับจำนอง โดยขอให้ศาลบังคับจำเลย ทั้งสิบเอ็ดคนร่วมกันรับผิดชอบชำระหนี้ จำนวน ๒๔๖,๕๑๖,๓๒๘.๖๓ บาท ให้แก่โจทก์ ในฐานะที่เป็นผู้จำนองและผู้ค้ำประกันการกู้ยืมเงิน และการขายลดตัวเงินให้กับบริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด ซึ่งเป็นลูกหนี้โจทก์ โดยบรรยายฟ้องว่าเดิมบริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด เป็นลูกหนี้โจทก์ได้ทำสัญญาเปิดวงเงินสินเชื่อ กู้ยืมเงิน ขายลดตัวเงิน กับโจทก์โดยมีจำเลยที่ถูกฟ้องคดีนี้เป็นผู้ค้ำประกันและจำนองที่ดินเป็นประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับบริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด เมื่อสัญญากู้ยืมเงินและสัญญา

ขายลดตัวเงินของบริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด ถึงกำหนดชำระบริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด ผิดนัดผิดสัญญา บริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด จึงต้องรับผิดชำระหนี้ให้โจทก์เป็นเงิน ๒๔๖,๕๑๖,๓๒๘.๖๓ บาท แต่บริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด ยังไม่ได้ชำระหนี้จำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ ต่อมาบริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด ลูกหนี้ โจทก์ถูกผู้มีชื่อฟ้องคดีล้มละลาย ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด โจทก์จึงได้ฟ้อง จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๑๐ ในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วมกับบริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด ผู้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ให้ร่วมกันรับผิดชำระหนี้จำนวนดังกล่าวแก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยตามฟ้อง คดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลแพ่งกรุงเทพใต้

จำเลยทุกคนให้การและแก้ไขคำให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์

จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๑๐ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ สรุปสาระสำคัญได้ว่าการที่ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ได้ยื่นคำร้องขอสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ โดยกล่าวอ้างว่าเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทยได้อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ตี และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ ตี พิจารณาให้ความเห็นชอบแก่โครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุนอื่นอีกสิบสองบริษัทโดยธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) รับโอนกิจการจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) จึงอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ สัตต และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖๗ ฉ ในฐานะผู้รับโอนกิจการเข้าสวมสิทธิในการดำเนินคดีดังกล่าวในฐานะโจทก์แทนบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) การที่ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ขอเข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) โดยอาศัยหนังสือสัญญาโอนสิทธิและหนี้สิน เพื่อบริหารคดีให้เป็นไปตามโครงการรวมกิจการตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ร้องเห็นว่า

LIRT

(๑) พระราชกำหนดทั้งสองฉบับดังกล่าวมีบทบัญญัติที่ตัดรอนสิทธิของบุคคลทั่วไป และขัดหรือแย้งกับกฎหมายที่มีผลบังคับใช้อยู่ กล่าวคือ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ ตี และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๗ ตี ต่างบัญญัติว่า “การโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” ทั้งๆ ที่การโอนหนี้ของผู้ร้องเป็นการโอนหนี้อันจะต้องพึงชำระแก่เจ้าหนี้โดยเฉพาะเจาะจง ถ้าไม่ทำเป็นหนังสือย่อมไม่สมบูรณ์และการโอนหนี้ดังกล่าวจะยกขึ้นมาต่อผู้ลูกหนี้หรือบุคคลภายนอกได้ต่อเมื่อบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้หรือลูกหนี้ยินยอม ซึ่งมีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ แล้ว ฉะนั้น บทบัญญัติดังกล่าวในพระราชกำหนดทั้งสองฉบับจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖

(๒) แม้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓ ทวิ จะบัญญัติว่า พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ ซึ่งตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง ผู้ร้องเห็นว่าแท้จริงแล้วบทบัญญัติดังกล่าวคุ้มครองเสรีภาพของปวงชนชาวไทยมิใช่ให้รัฐออกกฎหมายตัดรอนสิทธิอันพึงมีพึงได้ของประชาชนทั่วไป นอกจากนั้นในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๕๐ วรรคสอง ยังบัญญัติไว้ว่า การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง จะกระทำมิได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข โภค การรักษาความมั่นคงของรัฐและเศรษฐกิจของประเทศ ฯลฯ ไม่มีข้อความใดกล่าวถึงขั้นระหว่างบุคคลต่อบุคคลและหรือดำเนินกิจการค้าระหว่างบุคคลต่อบุคคลรวมตลอดถึงการโอนหนี้หรือเปลี่ยนตัวเจ้าหนี้ ฉะนั้น พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ ตี และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๗ ตี จึงไม่อาจบัญญัติข้อความเพื่อตัดรอนสิทธิของผู้ร้องได้

(๓) การที่พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖๗ ฉ บัญญัติว่า “ในการควบกิจการของบริษัทหรือโอนกิจการของบริษัทให้แก่สถาบันการเงิน ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิ

เรียกร่องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้สถาบันการเงินที่ควบกันหรือที่รับโอนกิจการเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าว และอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้าม้านพยานที่สืบมาแล้วและคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้...” บทบัญญัติเช่นนี้ย่อมถือเสมือนหนึ่งว่าให้ผู้ที่สวมสิทธิเข้าเป็นโจทก์มีสิทธิรื้อฟื้นพิจารณาคดีใหม่ได้ นอกจากนั้นยังทำให้ผู้ร้องซึ่งเป็นคู่ความเสียเปรียบในการต่อสู้คดีเพราะถูกจำกัดสิทธิมิให้มีสิทธิเท่าเทียมกับผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ในคดีเดิม ถือได้ว่าเป็นการแทรกแซงและหรือตัดรอนอำนาจของศาลที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาอันขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ฉะนั้น จึงเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖

(๔) ผู้ร้องยื่นคำร้องเพิ่มเติมจากที่ยื่นไว้ เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ขอให้ส่งปัญหาข้อกฎหมายให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาด สรุปความได้ว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง มิได้ให้อำนาจแก่รัฐในการตราพระราชกำหนดใดๆ เพื่อตัดรอนสิทธิและเสรีภาพของประชาชนหรือนุคคลทั่วไป ยิ่งกว่านั้นหากพิจารณาถึงเหตุผลและคำปรารภของพระราชกำหนดทั้งสามฉบับที่กล่าวมาแล้วก็เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของประชาชน การที่บทบัญญัติของพระราชกำหนดทั้งสามฉบับที่กล่าวมาแล้วไปถึงการยกเว้นการบอกกล่าวการโอนหนี้ไปยังลูกหนี้และกำหนดให้ผู้รับโอนกิจการนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดง คัดค้านเอกสารที่ยื่นไว้แล้ว ถ้าม้านพยานที่สืบมาแล้ว และคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ จึงหาใช่เป็นการตรากฎหมายเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจของรัฐ และเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนไม่ แท้จริงแล้วบทบัญญัติดังกล่าวกลับเป็นผลร้ายแก่ประชาชนและบุคคลทั่วไป แต่เป็นประโยชน์แก่สถาบันการเงินเพียงไม่กี่แห่ง ฉะนั้น การตราพระราชกำหนดดังกล่าว ซึ่งขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖

ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ซึ่งสวมสิทธิแทนบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงเทพธนกิจ จำกัด (มหาชน) โจทก์เดิม ยื่นคำแถลงคัดค้านคำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ส่งข้อกฎหมายให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๒ สรุปได้ว่า

(๑) การที่ผู้ร้องอ้างว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุนธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๘ ตรีที่บัญญัติว่า “การโอนสิทธิเรียกร่องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” เป็นบทบัญญัติที่ต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

มาตรา ๖ นั้น ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) เห็นว่า การโอนสิทธิเรียกร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ ถ้าไม่ได้บอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้หรือบุคคลภายนอก จะยกขึ้นมาต่อสู้ลูกหนี้หรือบุคคลภายนอกไม่ได้ นั้น มีความหมายเพียงว่า หากลูกหนี้ชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้รายเดิมเพราะไม่ทราบว่าหนี้รายนี้ได้โอนไปยังเจ้าหนี้รายใหม่แล้ว ถือว่าหนี้ระงับไปเท่าที่ลูกหนี้ได้ชำระให้ไป เจ้าหนี้รายใหม่ (ผู้รับโอน) จะเรียกให้ลูกหนี้คนนั้นชำระหนี้ซ้ำอีก โดยอ้างว่าหนี้รายนี้รับโอนมาแล้วไม่ได้เท่านั้น ฉะนั้น การที่เจ้าหนี้ไม่แจ้งหรือบอกกล่าวลูกหนี้ก่อน จึงไม่ทำให้การโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างผู้โอน (เจ้าหนี้รายเดิม) กับผู้รับโอน (เจ้าหนี้รายใหม่) ที่ทำเป็นหนังสือแล้วเสื่อมเสียไป นอกจากนี้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ทั้งสองฉบับที่มาตรา ๓๘ ตรี วรรคสอง และมาตรา ๖๗ ตรี วรรคสอง ยังบัญญัติว่า “...การโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” อันแสดงให้เห็นว่าลูกหนี้มีข้อต่อสู้เจ้าหนี้ผู้โอนอย่างไร ย่อมยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้เจ้าหนี้ผู้รับโอนได้

(๒) การที่ผู้ร้องอ้างว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ เป็นบทบัญญัติที่ให้เสรีภาพแก่ประชาชนนั้น ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) เห็นพ้องด้วย อย่างไรก็ตามทั้งสามมาตรานี้มิใช่บทบัญญัติเด็ดขาด ดังจะเห็นได้จากในวรรคสองของแต่ละมาตรามีบทบัญญัติยกเว้นไว้ให้จำกัดเสรีภาพดังกล่าวได้ตามเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญ

(๓) การที่ผู้ร้องอ้างว่า การโอนกิจการไม่เป็นการโอนหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ นั้น ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) เห็นว่า เป็นความเข้าใจไม่ถูกต้องของผู้ร้อง เนื่องจากการโอนกิจการตามพระราชกำหนดทั้งสามฉบับ เป็นคำที่หมายความรวมถึงทรัพย์สินและหนี้สินของบริษัทด้วย

(๔) การที่ผู้ร้องอ้างว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุนธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖๗ ตรี เรื่อง การนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดง คัดค้านเอกสารที่ยื่นไว้แล้ว ถ้ามค้นพยานที่สืบมาแล้ว และคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และเป็นการแทรกแซงหรือดัดรอนอำนาจศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งนั้น ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เช่น มาตรา ๘๘ มาตรา ๘๙ มาตรา ๑๑๗ และมาตรา ๑๑๕ มิใช่บทบัญญัติเด็ดขาดว่า เมื่อสืบพยานหลักฐานใดๆ แล้วหรือพ้นเวลาสืบพยาน

หลักฐานแล้ว จะนำพยานหลักฐานใดๆ มาสืบอีกไม่ได้กล่าวคือ ศาลอาจใช้ดุลพินิจอนุญาตให้นำพยานมาสืบ หรือรับฟังพยานได้ ฉะนั้น พระราชกำหนดดังกล่าวที่แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๗ ฉ ที่ให้ผู้สวมสิทธินำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านพยานเอกสารที่ยื่นไว้ ตามคำนำพยานที่สืบมาแล้วหรือคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ จึงมิใช่เป็นบทบัญญัติที่แทรกแซงหรือดัดรอนอำนาจศาลตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง และไม่ขัดหรือแย้งต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้เห็นว่า เป็นกรณีที่คู่ความโต้แย้งว่าพระราชกำหนดทั้งสามฉบับดังกล่าวต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖ และเมื่อยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว จึงมีหนังสือที่ ขธ ๐๒๕๑/๔๓๘๒๑ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ส่งเรื่องดังกล่าวมาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญประชุมปรึกษาแล้ว มีมติให้รับคำร้องดังกล่าวไว้ดำเนินการต่อไป ตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ และแจ้งคำสั่งให้ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ทราบ

คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้แถลงด้วยวาจาจากก่อนลงมติ และลงมติในเรื่องดังกล่าวด้วยคะแนนเสียงเป็นเอกฉันท์ ดังนี้

๑. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ตี ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง

๒. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖๗ ฉ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง

๓. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ ตี และมาตรา ๓๘ สัตต ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง

๔. ประเด็นอื่นไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเนื่องจากมิใช่กรณีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔

ผู้ทำคำวินิจฉัยได้ลงมติตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๔ ดังกล่าวข้างต้น จึงขอทำคำวินิจฉัยส่วนตัวดังต่อไปนี้

(๑) ปัญหาตามข้อ ๑ เกี่ยวกับมาตรา ๖๗ ตรี แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งบัญญัติว่า

การโอนกิจการของบริษัททั้งหมดหรือบางส่วนที่สำคัญให้แก่สถาบันการเงินอื่น ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี

เมื่อได้รับความเห็นชอบการโอนกิจการจากรัฐมนตรีแล้วให้ดำเนินการโอนกิจการได้ โดยการโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ในกรณีที่เป็นกรเข้าไปถือหุ้นในบริษัทอื่นเพื่อโอนกิจการ ให้ธนาคารแห่งประเทศไทยมีอำนาจผ่อนผันได้นำมาตรา ๒๒ (๔) มาใช้บังคับเป็นเวลาไม่เกินห้าปี

บทบัญญัติในมาตรา ๖๗ ตรี วรรคสอง ของพระราชกำหนดดังกล่าวมีข้อความเช่นเดียวกับบทบัญญัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ ตรี วรรคสอง จึงจะวินิจฉัยมาตราทั้งสองในพระราชกำหนดทั้งสองฉบับรวมกันไป

บทบัญญัติในมาตรานี้ ผู้ร้องโต้แย้งว่าเป็นการตรากฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนโดยปราศจากอำนาจตามรัฐธรรมนูญ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง ใช้บังคับไม่ได้ตามมาตรา ๖ โดยอ้างเหตุผลสนับสนุนว่าการโอนหนี้ของผู้ร้องเป็นการโอนหนี้อันจะต้องพึงชำระแก่เจ้าหนี้โดยเฉพาะเจาะจง ถ้าไม่ทำเป็นหนังสือย่อมไม่สมบูรณ์และการโอนหนี้ดังกล่าวจะยกขึ้นมาต่อสู้ลูกหนี้หรือบุคคลภายนอกได้ต่อเมื่อบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ หรือลูกหนี้ยินยอมตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๖๗ ตรี แห่งพระราชกำหนด จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖

ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๖๗ ตรี แห่งพระราชกำหนดและบทบัญญัติมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติลักษณะสำคัญที่มีความหมายเหมือนกันว่าการโอนตามมาตรา ๖๗ ตรี บัญญัติว่า เป็นการโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการ ฯลฯ ส่วนการโอนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ บัญญัติว่า เป็นการโอนหนี้ ฯลฯ ที่กล่าวว่าการโอน

ตามกฎหมายทั้งสองกรณีมีความหมายเหมือนกันก็คือ การโอนสิทธิเรียกร้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเจ้าหนี้ คือเจ้าหนี้ตกลงโอนสิทธิเรียกร้องหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าโอนหนี้ให้บุคคลภายนอกเข้ามาเป็นเจ้าหนี้แทน หนี้นั้นมีบุคคลสองฝ่ายคือ เจ้าหนี้กับลูกหนี้ แต่เกี่ยวกับตัวลูกหนี้นั้นลูกหนี้จะโอนหนี้ก็ให้บุคคล ภายนอกมาเป็นลูกหนี้แทนคนไม่อาจทำได้ เพราะในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ ไม่ได้ระบุถึงการโอนสิทธิเรียกร้องทางด้านลูกหนี้ไว้ ดังนั้น การโอนสิทธิเรียกร้องทางด้านลูกหนี้คือ ลูกหนี้ได้ตกลงโอนหนี้ซึ่งตนเป็นลูกหนี้ให้บุคคลภายนอกไม่ได้ นอกจากว่าตัวเจ้าหนี้ได้ยินยอมด้วย ซึ่งการโอนสิทธิเรียกร้องที่เจ้าหนี้โอนนั้น ไม่มีหลักเกณฑ์ว่าลูกหนี้จะต้องยินยอมด้วยแต่ประการใด ทั้งนี้เพราะในหนี้ทุกรายจะต้องมีตัวลูกหนี้โดยเฉพาะเจาะจงว่าเป็นใคร ส่วนตัวเจ้าหนี้นั้นอาจจะไม่ปรากฏ โดยเฉพาะเจาะจงว่าเป็นใครก็ได้ ดังนั้น การโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๖๗ ตรี แห่งพระราชกำหนดหรือการโอนหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งสองกรณีจึงเป็นการโอนสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้ที่ตามมาตรา ๖๗ ตรี แห่งพระราชกำหนดบัญญัติว่า การโอนสิทธิเรียกร้อง ในการโอนกิจการของเจ้าหนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนกิจการ ระหว่างสถาบันการเงินด้วยกันหรือสถาบันการเงินกับธนาคารพาณิชย์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การคลังเห็นชอบในโครงการโอนกิจการแล้ว เพื่อให้ธนาคารพาณิชย์สามารถควบกิจการหรือโอนกิจการได้ โดยรวดเร็ว อันเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการประกาศใช้กฎหมาย และในขณะเดียวกันสถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ก็สามารถควบกิจการและโอนกิจการได้ด้วย การที่ได้ตรา พระราชกำหนดแก้ไขบทบัญญัติในเรื่องดังกล่าวตามมาตรา ๖๗ ตรี ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกับการแก้ไขพระราชกำหนดว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์ มาตรา ๓๘ ตรี เพื่อให้การควบกิจการหรือโอนกิจการ ระหว่างธนาคารพาณิชย์กับสถาบันการเงินตามกฎหมายทั้งสองฉบับให้มีความสอดคล้องกันซึ่งเป็นนโยบาย ทางการเงินของรัฐบาล ดังนั้น การที่รัฐบาลได้ออกพระราชกำหนดทั้งสองฉบับดังกล่าว โดยรัฐสภา ได้ให้ความเห็นชอบแล้วจึงเป็นการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อันเป็นนโยบาย ในการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลเพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจของประเทศ ผู้ร้องจึงไม่อาจ อ้างได้ว่าข้อความในมาตรา ๖๗ ตรี และมาตรา ๓๘ ตรี แห่งพระราชกำหนดทั้งสองฉบับดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง ได้

ข้อเท็จจริงตามคำบรรยายฟ้องของโจทก์ที่ฟ้องจำเลยผู้ร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ได้ความว่า จำเลยผู้ร้องเป็นลูกหนี้ร่วมกับบริษัทเงินทุน พาณิช จำกัด โดยจำเลยผู้ร้องเป็นผู้ทำสัญญาค้ำประกันและ

สัญญาจ้างเองเป็นประกันการกู้ยืมเงินและการขายลดตั๋วเงินของบริษัทเงินทุน พานิช จำกัด ซึ่งได้ขอ
กู้ยืมเงินจากโจทก์โดยจำเลยผู้ร้องตกลงยอมรับผิดกับบริษัทเงินทุน พานิช จำกัด บริษัทเงินทุน
พานิช จำกัด เป็นลูกหนี้โจทก์ประมาณ ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ โดยมีจำเลยผู้ร้องเป็นผู้ค้ำประกัน
และจำนองที่ดินเป็นประกันในฐานะลูกหนี้ร่วม แต่บริษัทเงินทุน พานิช จำกัด ผิดนัดผิดสัญญาไม่ชำระหนี้
แก่โจทก์ และต่อมาบริษัทเงินทุน พานิช จำกัด ถูกผู้มีชื่อฟ้องล้มละลายและถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์
เด็ดขาด โจทก์ใช้สิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายที่บริษัทเงินทุน พานิช จำกัด ถูกศาลสั่ง
พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้ว ศาลได้สั่งให้โจทก์ได้รับชำระหนี้บางส่วนแล้ว แต่โจทก์ยังไม่ได้รับชำระหนี้
จากกองทรัพย์สินของบริษัทเงินทุน พานิช ผู้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด โจทก์จึงได้ฟ้องจำเลยผู้ร้องให้
ชำระหนี้แก่โจทก์ในฐานะที่จำเลยผู้ร้องเป็นลูกหนี้ร่วมกับบริษัทเงินทุน พานิช จำกัด ต่อมาธนาคาร
ไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ขอเข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนที่
บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) โจทก์ในคดีนี้ โดยอ้างว่าได้รับความเห็นชอบ
ในโครงการรวมกิจการระหว่างบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) โจทก์
กับธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ผู้ขอเข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนที่ตามโครงการรวมกิจการ
ที่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแล้ว โดยพระราชกำหนดทั้งสองฉบับ
ดังกล่าว มาตรา ๖๗ ตรี และมาตรา ๓๘ ตรี ได้บัญญัติให้การโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการ
ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรณี
จึงเป็นเรื่องการโอนสิทธิเรียกร้องของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) ซึ่ง
เป็นเจ้าของหนี้ของจำเลยผู้ร้องไปยังธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ผู้ขอเข้าสวมสิทธิแทนที่โจทก์
โดยมาตรา ๖๗ ตรี และมาตรา ๓๘ ตรี ของพระราชกำหนดทั้งสองฉบับดังกล่าวได้บัญญัติข้อความ
เหมือนกันว่า การโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวไม่กระทบกระเทือนสิทธิของจำเลยผู้ร้องซึ่งเป็นลูกหนี้ที่จะยก
ข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น การโอนสิทธิ
เรียกร้องของโจทก์จึงไม่ทำให้จำเลยผู้ร้องต้องเสียหายหรือเสียเปรียบในการต่อสู้คดีกับธนาคารไทยธนาคาร
จำกัด (มหาชน) ผู้รับโอนซึ่งเป็นผู้ขอเข้าสวมสิทธิแทนโจทก์แต่อย่างไร เพราะมาตรา ๖๗ ตรี
และมาตรา ๓๘ ตรี ได้บัญญัติว่า การโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้
คือจำเลยผู้ร้องที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง ขึ้นต่อสู้ ธนาคารไทยธนาคาร จำกัด
(มหาชน) ผู้รับโอน ดังนั้น จำเลยผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิจะอ้างว่า มาตรา ๖๗ ตรี และมาตรา ๓๘ ตรี
ของพระราชกำหนดทั้งสองฉบับขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๕ วรรคสอง

มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ได้ เพราะจำเลยผู้ร้องยังคงมีสิทธิต่อสู้คดีตามกฎหมายทุกประการ ไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้น ที่ผู้ถูกร้องอ้างว่า มาตรา ๖๗ ตรี และมาตรา ๓๘ ตรี แห่งพระราชกำหนดทั้งสองฉบับขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ จึงฟังไม่ขึ้น

๒. ปัญหาตามข้อ ๒ เกี่ยวกับมาตรา ๖๗ ฉ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งบัญญัติว่า

ในการควบกิจการของบริษัทหรือโอนกิจการของบริษัทให้แก่สถาบันการเงินถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้สถาบันการเงินที่ควบกันหรือที่รับโอนกิจการเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าว และอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้ามค้านพยานที่สืบมาแล้วและคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้น

บทบัญญัติดังกล่าว มีข้อความเช่นเดียวกับบทบัญญัติในพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ สัตต จึงจะวินิจฉัยมาตราทั้งสองในพระราชกำหนดทั้งสองฉบับรวมกันไป

บทบัญญัติมาตรานี้ ผู้ร้องโต้แย้งว่าบทบัญญัติเช่นนี้ย่อมถือเสมือนหนึ่งว่าให้ผู้ที่สวมสิทธิเข้าเป็นโจทก์มีสิทธิหรือฟื้นพิจารณาคดีใหม่ได้ นอกจากนั้นยังทำให้ผู้ร้องซึ่งเป็นคู่ความเสียหายเปรียบในการต่อสู้คดี เพราะถูกจำกัดสิทธิมิให้มีสิทธิเท่าเทียมกับผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ในคดีเดิม ถือได้ว่าเป็นการแทรกแซงหรือตัดรอนอำนาจศาลที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาอันขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ฉะนั้น จึงเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖

เห็นว่า หลักการของมาตรา ๖๗ ฉ และมาตรา ๓๘ สัตต แห่งพระราชกำหนดทั้งสองฉบับดังกล่าว เป็นหลักการเดียวกับมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยเฉพาะมาตรา ๕๘ บัญญัติว่า

ผู้ร้องสอด.....มีสิทธิเสมือนหนึ่งว่าตนได้ฟ้องหรือถูกฟ้องเป็นคดีเรื่องใหม่ ซึ่งโดยเฉพาะผู้ร้องสอดอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้ ถ้ามค้านพยานที่ได้สืบมาแล้วและคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วก่อนที่ตนได้ร้องสอด.....

เพียงแต่ในมาตรา ๖๗ ฉ และมาตรา ๓๘ สัตต เรียกว่า เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนแต่มาตรา ๕๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเรียกว่า ผู้ร้องสอด

ดังนั้น ที่มาตรา ๖๗ ฉ และมาตรา ๓๘ สัตต แห่งพระราชกำหนดทั้งสองฉบับได้กำหนดสิทธิของธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินที่ควบกันหรือที่รับโอนกิจการ แล้วแต่กรณี เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโดยกำหนดให้มีสิทธิต่างๆ ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาเสมือนหนึ่งว่าตนได้ฟ้องเป็นคดีเรื่องใหม่ เช่นเดียวกับสิทธิของผู้ร้องสอดในมาตรา ๕๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จึงถือไม่ได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และมีใช่เป็นการแทรกแซงหรือตัดรอนอำนาจศาลที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแต่ประการใด

เนื่องจากบทบัญญัติในมาตรา ๖๗ ฉ และมาตรา ๓๘ สัตต แห่งพระราชกำหนดทั้งสองฉบับให้สิทธิแก่สถาบันการเงินและธนาคารพาณิชย์ที่ควบกิจการ มีสิทธิที่จะขอสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนสถาบันการเงินหรือธนาคารพาณิชย์ที่เป็นคู่ความในขณะฟ้องคดีบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาลธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ผู้รับโอนกิจการจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) ผู้กำลังเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยผู้ร้องเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล จึงมีอำนาจใช้สิทธิดังกล่าวตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ขอเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) ได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ตามหลักทั่วไปในการร้องสอดกล่าวคือต้องมีคดีค้างพิจารณาอยู่ในศาล บุคคลที่ไม่ได้เป็นคู่ความมาแต่แรกย่อมมีสิทธิร้องสอดเข้ามาแทนที่บุคคลที่เป็นคู่ความอยู่ก่อนในศาลชั้นต้นได้

การที่มาตรา ๖๗ ฉ และมาตรา ๓๘ สัตต กำหนดสิทธิให้แก่ผู้ขอเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนมีสิทธิต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เช่นเดียวกับสิทธิของผู้ร้องสอด ซึ่งเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาส่วนหนึ่งก็เพื่อให้ข้อพิพาทในคดีได้มีการพิจารณาเสร็จสิ้นพร้อมกันโดยรวดเร็ว โดยมีได้ทำให้จำเลยผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยในคดีเดิมอยู่ในฐานะต้องเสียเปรียบในการต่อสู้คดีแต่ประการใด เพราะยังอยู่ในขั้นตอนระหว่างสืบพยานโจทก์ จำเลยผู้ร้องยังมีสิทธินำพยานหลักฐานมานำสืบหักล้างต่อสู้คดีโจทก์ได้ จำเลยผู้ร้องจึงไม่ได้ถูกจำกัดสิทธิมิให้มีสิทธิเท่าเทียมกับผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนที่โจทก์แต่ประการใด และมีใช่เป็นบทบัญญัติที่เป็นการแทรกแซงหรือตัดรอนอำนาจศาลที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณา อันขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งตามข้ออ้างของจำเลยผู้ร้องแต่ประการใด ดังนั้น ข้ออ้างของจำเลยผู้ร้องตามข้อ ๒ จึงฟังไม่ขึ้น คดีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยข้อโต้แย้งอื่นๆ ของจำเลยผู้ร้องอีกต่อไป

จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๗ ตรี และ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖๗ ฉ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ

การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ ตี และมาตรา ๓๘ สัตต
มิได้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ วรรคสอง มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ วรรคสอง
ให้ยกคำร้อง

นายปรีชา เฉลิมวณิชย์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ